

opusdei.org

I otpusti nam duge naše

Vic Tam iz Hong Konga prisjeća se priče o obraćenju njenog oca.

27.12.2016.

Tekstovi svetog Josemarie koje čitam od svoje mladosti u Hong Kongu u mnogočemu su mi pomogli. Posebice točka iz Brazde u dijelu pod naslovom Srce: Oprost. Oprostiti nekome čitavim srcem i bez traga zamjerke uvijek donosi prekrasno i plodonosno raspoloženje. O plodonosnom svjedoči moj životni primjer.

Roditelji su se razveli kad je meni bilo četiri, a mom bratu Nicholasu dvije i pol godine. Nepisani pravilo među njima značilo je da će otac dolaziti kući svaki utorak i četvrtak za večeru, a nedjeljom na cijeli dan, kako bi bio s nama kako je i uobičajeno u obitelji. Tako sam odrasla u sretnom i radosnom okruženju premda tada još nismo poznavali vjeru.

Još kao malena, nikad nisam razumjela zašto tata nije živio s nama ili pitala što se dogodilo. Mi smo iz Hong Konga i u našoj kineskoj kulturi nije uobičajeno preispitivati autoritet. Kao nešto starija, znala sam zadirkovati mamu zašto tata nije s nama no ona nikad nije rekla ništa ružno o tati pa sam stoga izmislila priču da tata radi negdje drugdje pa je za njega bilo prikladnije živjeti negdje bliže poslu. Jednog dana, kad mi je bilo 12 ili 13 godina, zadirkivala sam tako mamu koja je meni i bratu

potom rekla da su ona i tata rastavljeni i da tata ima drugu ženu. Prihvatila sam to bez velike drame budući sam se nagledala televizijskih drama i znala da se takve stvari u životu događaju.

Neposredno prije napuštanja vrtića, nastavnik u mojoj katoličkoj školi pozvao je moju mamu da im se pridruži u njihovoj katoličkoj družbi. Mama je poziv odbila tvrdeći da je samohrana majka s malom djecom i teškim poslom i da će o tome razmisliti jednom kad djeca budu veća i ne bude imala drugih briga. Moj joj je učitelj odgovorio da u životu uvijek ima izlika koje nas priječe u upoznavanju Boga. Na posljetku, moja se majka odlučila vratiti satovima katekizma u katoličkoj crkvi. Njena je majka, moja baka, bila katolkinja i premda moja majka nikad nije bila krštena, počela je dovoditi mene i mog brata na vjeronauk za vrijeme dok je ona

pohađala svoje satove. Nedjeljom smo išli na misu nakon čega je tata dolazio po nas za ručak, a potom nas vodio na košarku ili nogomet.

Godinu dana kasnije, mama, Nicholas i ja smo kršteni. To je bilo za Uskrs, 1993. godine.

Po završetku studija na Oxfordu, preselila sam se u London gdje sam dobila ugovor o profesionalnoj edukaciju u području inspekcijskog nadzora. U svibnju 2014. godine, primila sam „whatsapp“ poruku s fotografijom s jednog od našeg redovnog obiteljskog druženja. Primijetila sam da je tata poprilično ostario, izgubio na težini i nosio kapu u zatvorenom prostoru. Nazvala sam oca i pitala ga je li dobro na što je odgovorio da samo nastoji ostati u dobroj formi. Još je uvijek imao smisao za humor pa sam se nadala da je sve u redu. Nekoliko mjeseci kasnije u kolovozu, po završetku ispita is računovodstva, nazvala me

mama i pitala mogu li se vratiti u Hong Kong na vjenčanje rođaka krajem kolovoza. Rekla sam da ne mogu budući sam već iskoristila godišnji odmor, a i obim posla se povećao. Rekla mi je potom da otac ima rak na mozgu. Saznala je u srpnju kada to više nije mogao skrivati. Odmah sam potom nazvala oca. Za početak, nije bio sretan što sam saznala no naposljetku razgovora rekao je; „Moli za mene“. Ostala sam zapanjena ali i sretna da je bio otvoren prema Bogu u tom trenutku. Odgovorila sam; „Naravno da ću moliti“.

Do tada, moj se otac ponovo oženio, razveo i oženio po treći put (i ovaj bi brak u konačnici završio razvodom). Tijekom tog vremena nikad nisam čula da je mama ružno govorila o ocu i nikad nisam vidjela da je neki muškarac, do naš otac, posjećivao naš dom. U rujnu 2014. vratila sam se u Hong Kong na dva i pol tjedna

kako bi bila sa svojim ocem. Želio je primati blažu, kinesku terapiju budući nije želio trpjeti od posljedica kemoterapije. Kineska klinika za ovu terapiju bila je daleko od mjesta gdje je živio. Vlakovi i prijevoz taksijem nisu mu bili pogodni, a nije ni želio nikoga zamarati prijevozom stoga je autobus bio jedina opcija. Zamolio me da ga pratim na tim putovanjima. U jednom smjeru trebalo je dva i pol sata s tri autobusa. Bila je to zlatna prigoda biti s njim nasamo pri čemu smo mogli razgovarati o malim stvarima, gledati vijesti, razgovarati o poslu, politici i kuhanju, a na svakom putovanju ubacila bi jednu crticu o Bogu i duhovnosti.

Jednog je dana poželio da popijemo čaj zajedno i porazgovaramo. Upitala sam se tada, o čemu je tata želio razgovarati? Sjeli smo u zgodan kafić odmah do luke Victoria te sam ga upitala što je imao na umu. Uozbiljio se tada i upitao: „Jesi li me ikada

krivila?“ pri čemu su mu suze krenule niz obraze. Odgovorila sam ne, da ga nikad nisam krivila i pojasnila da sam mu zahvalna što je uvijek bio uz mene kad je trebalo i da sada kao odrasla, razumijem da je teško bilo biti s nekim s kim si se razišao kao da se nikad ništa nije dogodilo. Da sam odrastala sretna i da ni mama nije zamjerala.

Kasnije, prije odlaska iz Hong Konga, rekla sam ocu jednom uz čaj, podsjećajući na raniji razgovor i njegovo pitanje jesam li ga ikad krivila, da nisam mogla suditi i da nitko na zemlji ne može, samo Bog sudi, stoga Boga moramo moliti za oprost. Nakon toga, potražila sam crkvu u blizini kako bi i on mogao kasnije, kada zaželi, otići bez mene.

Zadnji dan mog boravka u Hong Kongu, otac me pitao možemo li zajedno posjetiti crkvu. Predložila sam molitvu pri posjeti Presvetom

Sakramentu. Prvi dio molitava molila sam ja, a drugi otac. Počela sam s *Oče naš* i u trenutku kad je on izgovarao; *i otpusti nam duge naše*, oboje smo zaplakali. Nikad u životu nisam čula nekoga tako dobro moliti *Oče naš*. Do današnjeg dana ne mogu je moliti tako dobro kako je on molio tada. U tom sam trenutku vidjela očevo obraćenje u srcu.

U studenom 2014. godine zdravstveno se stanje mog oca rapidno pogoršalo, posebice nakon što je pao kod kuće, nakon operacije. Moj se brat, dovoljno snažan da mu može pomagati u kući, brinuo o njemu. U studenom sam se i ja vratila u Hong Kong i bila sa svojim ocem u bolnici. U to vrijeme nije zapravo mogao više puno razgovarati već izražavati svoju nelagodu i frustraciju.

Jednog jutra sam posjetila bolnicu izvan vremena predviđenog za

posjete. Vrativši se iz Engleske, željela sam biti što je više moguće s ocem. Po dolasku u bolnicu, doktori su već stajali oko njega i mnogo toga se događalo. Rekli su mi da su pozvali i moga brata i rekli mu prenese ostaloj rodbini. Otac je imao upalu pluća. To je značilo da su predstojeći dani vjerojatno posljednji u njegovo životu. Nakon što su mu stavili masku za kisik i po odlasku doktora, rekla sam mu ponovo za krštenje i da bolnica ima pastoralnu skrb. Rekla sam da ukoliko želi, mogu pozvati svećenika kako bi ga krstio. Kimnuo je u suglasnosti. Pozvala sam ih no rečeno mi je da je uputnije tražiti svećenika koji je bolje poznao obitelj. Upitala sam oca ponovo mogu li pozvati svećenika kojeg sam poznavala i potvrdno je kimnuo. U međuvremenu, pristigli su mnogi moji rođaci i tatine kolege. U 18 i 30 svećenik kojeg sam zvala još uvijek nije stigao. Jedna me prijateljica podsjetila da, s obzirom

na okolnosti, oca mogu krstiti sama. Rekla mi je; „Samo se sjeti formule, odaberi ime i upotrijebi vodu“. Odlučila sam krstiti svog oca imenom Pavao budući je zvučalo najbliže njegovom kineskom imenu. „Oče, sada ću te krstiti ali na engleskom budući da ne znam na kineskom. Pavao je tvoje krsno ime. Pavao, ja te krstim u ime Oca i Sina i Duha Svetoga. Amen“. Otac je bio svjestan iako nije mogao govoriti no po pokretima njegovih očiju činilo se da se pita; „što to moja kćer ovdje radi? Mislio sam da će biti svećenik!“

Oko 19 sati, stigao je i svećenik, otac Pavao. Ispričao se da zbog prometa i nedostatka parkirališnih mjesta nije moga stići ranije. Rekao je da, budući je krštenje već obavljeno, nema potrebe za bolesničkim pomazanjem. Blagoslovio je moga oca, načinio znak križa na njegovom čelu i izgovorio molitvu.

Vic Tam

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
hr-hr/article/i-otpusti-nam-duge-nase/](https://opusdei.org/hr-hr/article/i-otpusti-nam-duge-nase/)
(2.04.2026.)